

Sygnatura akt II Ca 670/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Nowak

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2020r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko (...)Towarzystwu Ubezpieczeń (...)S.A. Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 13 listopada 2019 r., sygnatura akt XII C 2509/18/P

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1 kwotę „3310,70 zł (trzy tysiące trzysta dziewięć złotych siedemdziesiąt groszy)” zastępuje kwotą „812,09 zł (osiemset dwanaście złotych dziewięć groszy)”, a punktowi 3 nadaje brzmienie „zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 633,75 zł (sześćset trzydzieści trzy złote siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu”;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Anna Nowak

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 października 2020r.

Niniejsza sprawa była rozpatrywana w postępowaniu uproszczonym, w którym zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Z uwagi na brak potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego w toku postępowania apelacyjnego, niniejsze uzasadnienie sporządzono zgodnie z dyspozycją powołanego wyżej przepisu.

Apelacja pozwanej okazała się częściowo zasadna.

Sąd oddalił wniosek dowodowy zgłoszony w apelacji jako spóźniony (art.381 k.p.c.) albowiem pozwana konsekwentnie podnosiła przed Sądem I instancji (karta 5 uzasadnienia pozwu, akapit trzeci od góry), iż nie otrzymała treści ogólnych

warunków ubezpieczenia przed zawarciem umowy, a wnioskujący w żaden sposób nie wykazał, że nie mógł tych dokumentów przedłożyć przed Sądem I instancji (art. 505¹¹ § 12 k.p.c.).

Odnośnie naruszenia art. 233 k.p.c. to Sąd I instancji prawidłowo dokonał oceny dowodów. Konfrontacja sformułowanych zarzutów z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wyklucza, aby wyznaczone przez art. 233 § 1 k.p.c. granice swobody sędziowskiego osądu zostały przekroczone lub w inny sposób naruszone. Nie wykazano bowiem, aby ta ocena była sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego bądź logiki. Sam fakt złożenia podpisu wskazywanego w apelacji nie przesądza jeszcze, aby istniały przeszkody do prowadzenia dowodu przeciwnego w tym z przesłuchania stron i świadków. Nie obowiązuje bowiem zasada legalnej oceny dowodów i Sąd w ramach uznania sędziowskiego mógł dokonać takiej oceny dowodów.

Trzeba w tym miejscu podnieść, że w orzecznictwie wskazuje się, iż sam fakt przeprowadzenia dowodu z urzędu jak i sformułowanie tezy dowodowej szerszej niż wnioskowana w oparciu o dyskrecjonalne uprawnienie Sądu przewidziane w art. 232 k.p.c. nie może być uznany co do zasady za działanie naruszające bezstronność Sądu i zasadę równości stron. Nie można więc zarzucać Sądowi naruszenia przepisów postępowania jedynie z powodu dopuszczenia dowodu z urzędu, tj. wytknąć mu, że skorzystał z przysługującego mu uprawnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r. IV CSK 330/2011). Może oczywiście zdarzyć się, że w okolicznościach konkretnej sprawy przeprowadzenie dowodu z urzędu będzie skutkowało naruszeniem zasady równowagi procesowej stron. Tak się jednak nie stało w niniejszej sprawie albowiem strona pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i stawiała się na rozprawę oraz mogła zadawać stosowane pytania bądź składać zastrzeżenia, co do czynności procesowych. Jednakże obecny na przesłuchaniu powódki pełnomocnik strony pozwanej nie zgłosił zastrzeżeń na podstawie art. 162 k.p.c.

Z tych względów Sąd Okręgowy przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Sąd II instancji przyjmuje także za własną ocenę prawną Sądu Rejonowego w zakresie braku podstaw do uznania, że doszło do skutecznego uchylenia się powódki od złożenia oświadczenia woli.

Odnośnie oceny braku doręczenia powódce ogólnych warunków zawartej umowy przed jej zawarciem to wskazać należy, że zgodnie z art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. O treści o stosunku zobowiązaniowego przesądzają również, poza postanowieniami umowy ubezpieczenia, postanowienia wzorca umowy ustalonego przez ubezpieczyciela w postaci ogólnych warunków ubezpieczenia (OWU), doręczonego ubezpieczającemu przed zawarciem umowy (art. 384 § 1 k.c. i art. 805 § 1 k.c.). Przy czym w nin. sprawie polisa zawierała wszystkie istotne elementy umowy, a w szczególności określenie ryzyk, czasu trwania umowy, wysokość składki, czas trwania umowy, rodzaj świadczeń ubezpieczeniowych, sumę ubezpieczenia to skutkiem braku doręczenia owu mogą być w nin. sprawie te postanowienia dodatkowe, które szczegółowo nie zostały określone w polisie. W szczególności kwestie potrącenia kwoty z sumy zgromadzonej na rachunku udziałów. Zatem skoro powódka nie kwestionowała określonej wartości rachunków udziałów to kwota ta powinna zostać powódce wypłacona. Powódka nie kwestionowała także, że została jej wypłacona kwota 1339,30 zł. Zatem 2151,39 – 1339,30 daje kwotę 812,09 zł.

W pozostałym zakresie powódka nie wykazała, że strona pozwana była zobowiązana do wypłaty innych środków. W szczególności wobec inwestycyjnego charakteru (wynikającego z polisy) umowy brak było podstaw do wskazania, że suma składek wpłaconych stronie pozwanej jest sumą, która powinna zostać jej zwrócona. Z polisy wynika, że składki miały być inwestowane, a zwrotowi może podlegać tylko kwota środków na rachunku.

O kosztach w I instancji orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c, przy przyjęciu, że powódka wygrała w 25%, a strona pozwana 75%. Na koszty powódki złożyły się kwoty 166 zł (opłata od pozwu), 17 zł (opłata skarbową) i 900 zł wynagrodzenie obliczone stosownie do rozporządzenia na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.). Na koszty strony pozwanej złożyły się kwoty 139 zł i 150 zł (bilety PKP), 17 zł (opłata skarbową) i

900 zł wynagrodzenie obliczone stosowanie do rozporządzenia na podstawie § 2 pkt 3 cyt. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art.386§1 k.p.c. częściowo apelację uwzględniono, a na podstawie art. 385 k.p.c. w pozostałym zakresie apelację oddalono.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw., z art. 391 § 2 k.p.c przy przyjęciu, że powódka wygrała w 25%, a strona pozwana 75%. Na koszty powódki złożyła się kwota 450 zł wynagrodzenia pełnomocnika powoda obliczone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.). Na koszty strony pozwanej złożyła się kwota 450 zł wynagrodzenia pełnomocnika powoda obliczone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 cyt. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. oraz kwota 200 zł tytułem opłaty od apelacji (w tym zaliczona kwota 100 zł opłaty od uzasadnienia).

SSO Anna Nowak